

I. lugu.

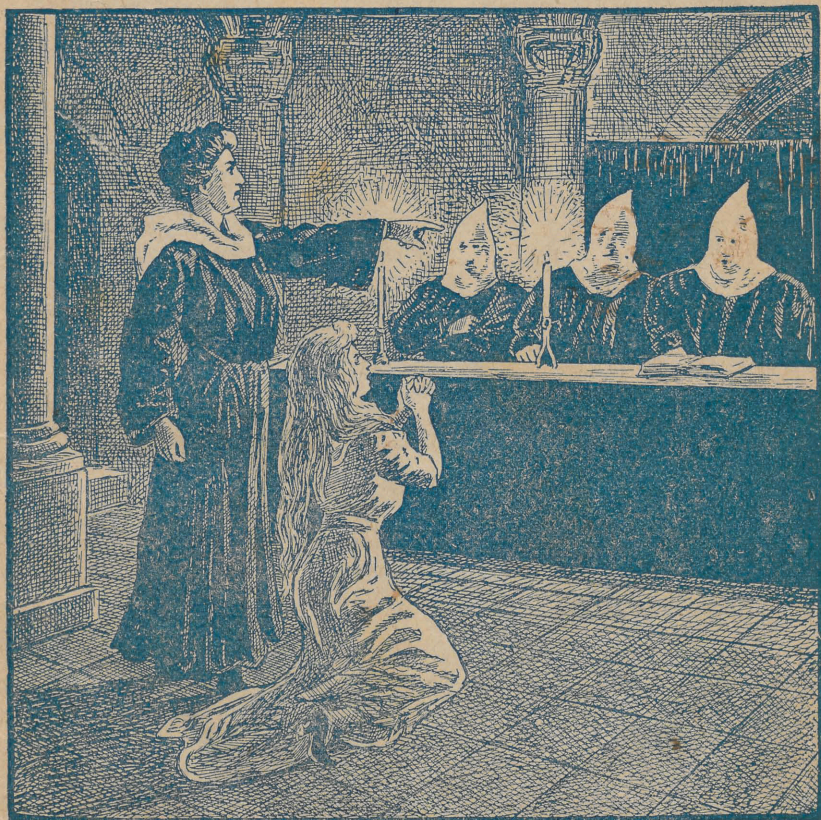
Hind 5 kop.

II. anne.

ETHEL KING NAESTERAHWALIK SHERLOCK HOLMES

Peetruse kloostri kuriteod.

„Auuwärt mungad, teie mäng on otsas,“ ütles Ethel King häkitselt wälja tulles.

"Miladi, linnas on jutt wälja lautatud, et teilt üks kallis briljant kaelaehhe on ärawarastatud! On see õige?"

Erutatult kargas Ethel ülesse.

"Ja, ja! See on tõsi! Mõtelge ometegi, briljant kaelaehhe mis kümme tuhat naela väärt on! Ta on jäljeta kadunud, ja ma olen üsna meelt ärabeitmas! See oli minu abikaasa kink mulle, kui ta alles minu peigmees oli, jellepärast ongi ta mull iseärnis armas ja kallis! See väärtus, mis ta maksab, sellest ei maksa rääkida, ühte niisugust weikest summat wõin ma Jumal tänatud igatahes wälja maksta, aga kui minu abikaasa kink, teeb see mulle wäga juurt jüdame walu, kui ma teda mitte tagasi ei peaks saama."

"Ah, kui juurt ahastust see mulle teeb, kui ma ilma oma ehteta pean inglismaale tagasi reisisma! Kui minu abikaasa, lord Forset, Glasgowi waksjalis mulle wasta tuleb ja ma talle tunnistama pean, et ma ta kingi olen lastunud kaduma minna, siis saab ta minuga wäga tige olema!"

Neid sõnu oli Ethel King peaaegu nuttes ütelnud. Munk pidi selle arwamise juure toodud saama, et miladil tema ehte tagasi saamise külges tõesti palju seisab.

Munk tegi nüüd ühe rutulise liigutuse, ja tõi oma mantli alt ühe briljant kaelaehhe nähtawale, kelle kulla sisse raamitud kiwid toredasti hülgašiwad ja jarašiwad.

"Ehk on see teie ehe miladi?"

Ethel King laskis ehitets rõemu hüüet kuulda ja wõttis siis ehte oma kätte, siis laskis ta kurwalt oma käe wajuda ja wastas.

"Ei, see ei ole mitte minu! Natuke minu ehte moodi on ta küll, aga ei minu omaga teda kogunisti wõrrelda ei wõi! See šiin ei ole mitte rohkem kui jada naela väärt!"

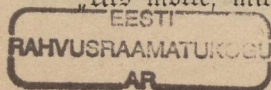
Munk tegi selle wastuse peale tujase näu.

"Oh, kui kahju! Ma olin juba üsna rõemus, miladi, sest ma olin selle peale kindel, et mull see õnn on, teile teie omadust kätte tuua!"

"Ka minu filmapihgune rõem oli ilma aegu!" wastas Ethel kurwalt. Oh nüüd ma wiist küll enam oma ehet tagasi ei saa! Matu waras, kes teda minult warastanud on, saab muidugi kiwid sealt seest wäljamurdma ja neid üfsikult ära müüma!"

Munk jammus usse poole, just nagu tahaks ta ära minna, ometegi jäi ta weel korra seisima.

"Üks mõtte, miladi! Meie ordu mungad käiwad palju

Beetruse kloostri kiriteod. 2 anne.

2-95-1123

linnas ümber! Ma saan neile käjud wäljaandma, ehk juh-
tunud naad teie ehel kuskil nägema! Meie oleme ühed wae-
sed kerjamungad! Kas saaks armuline miladi leidjale ühe
weikeste waewataju . . ."

"Wäga hea meelega!" rääkis Ethel wahela. "Ma olen
ijegi walmis jellele, kes minu ehte mulle tagasi toob, kui
waewataju terwet täit hindu, see on kuummetuhat naela, koke
filmapiigul wäljamaaksma."

"Siis saame meie lõik tegema mis wõimalik!" hüüdis
Pater Hilarius. "Ma ise saan taga otfimijest oja wõtma ja
kui ma midagi peaks kuulma, jaadan ma koke teile teadust."

"Tehke jeda, waga Paater!" wastas talle Ethel King
naeratades.

"Ja see saaks mulle rõemu tegema, kui ma oma praegu
lubatud waewataju just Peetruse kloostri wendadele wälja
maksu wõiksin!"

Munk seisis juba ukse juures ja kummardas.

"Zumal ja tema pühad kaitsku teid, miladi!"

"Minge Zumala rahuga, waga isa!" wastas Ethel tõ-
sijelt.

Uks läks munga taga kinni ja koke jelle peale astus
Charley Luksepp kõrwest toast sisse.

Weel enne aga, kui ta rääkima jõudis hakkata, andis Ethel
talle märku, et ta waitiks. See wõis ju wäga wõimalik olla,
et munk weel mõni aeg ukse taga kuulama jäi. Nõnda lasi
siis Ethel afna ääres seistes ja wäljawaatates mõned minu-
tid waitides mööda minna.

Alles kui ta munga nägi maja uksest wälja minema,
teeras ta ennast ümber ja küsis:

"Koh, Charley, mis ja jellest arwad?"

Koor abiline ei ostanud jelle peale midagi wastata.
Ethel aga naeratas ja rääkis edasi:

"Ma ei oleks mitte, uskunud, et need wõrukaelad ise
liimi jisse kinni jooksewad, kui ma politsei inspektori palusin
ütelda, et ma oma äratadunud ehte pärast tema juures käisin!
Tõesti, juuremat headmeelt ei wõinud mulle need mungad
teha, kui Paater Hilariust mulle kaela peale jaata! Sa oleks
aga jeda toredad ehel nägema pidanud, Charley! See on aga
imestamise wäärt, kuidas üks niisugune kallid asi kerja mun-
kade kätte on jattunud! Kloostri sees näitawad aga lood ko-
guni teised olema, kui wäljast elanikud jeda arwawad, ja ma
usun, et see klooster täiesti üks rõõwli pesa on!"

"Teie ei usu siis mitte, et mungad teada on jaanud, kes teie olete, ja teid nüüd ei taha lõhju püüda, mijs King?"

"Kes ma tõesti olen, jeda ei tea nad mitte! Nad usuwad täiesti, et ma millionid rikkas ladi Forjet inglismaalt olen! Ja just selle pärast tahavad nad mind lõhju püüda!"

"Aga mijspärast?" küsis noormees.

"Ma tahan julle kohe jeletada, minu Charley kudas asjalugu praegu on! Nagu ma juba inspektor Harleighi juures jeletasin on minu arvamise järele siin üks kurjategijate selts töös! Nad tahavad esiteks rohkesti wangisi koguda, et siis kõfide eest ühe korraga lunastuse raha jisse wõta, nõnda et igaihe seltsi liikmete ilus ümmargune sunnake jääks, millega nad siis wõiks plehku pana!"

"Siis oli minu arwamine weel, et meie peagi kuuleme mõnda rikkast isikut jälle ära kaduma. Ja see isik, kes nüüd peagi nende kätte peab langema, on ladi Forjet!"

"Siis pead ja ümbermuudetult politsei inspektori korterisje jooksuma ja jealt katsuma järele kuulata, kelle käest see munk, keda meie esiteks nägime, oma teadused meie üle on jaanud!"

"Temale on kõik teada antud, mis minu wõeras käigu põhjus oli. Need naru kaelad teawad nüüd, et ma rikas ladi olen, ja et mu abikaasa igatahes mu eest, kui ma wangis peaksin olema, juurt lunastuse hinda maksaks! Selle pärast ütlesin ma ka, nagu kogemata, oma mehe lord Forjeti nime ja oma kodu linna — Glaskowi, kus jures ma tähele panin, et mung nende üle jalaja röömustas.

Pane tähele, Charley, see ei jaa mitte kaua tuurima, kui kelmid kudagi moodi ei katju ladi Forjeti oma wõimuse alla wõtta! Aga see lord peawad nad tublisti tüsjata jaama, sest ladi Forjeti ajemel leiawad nad koguni teise linna puurist!"

Charley naeris ja ütles:

"Ja pealegi kui tolalt ja mõtlemata need mungad oma asju ajawad! Ta lubab oma munkadega teie ehet ottsima hakkata, jeal juures ei teagi ta aga jugugi, kudas see ehe wälja näeb, sest ta unustas tema kirjeldust teie käest koguni küsimata! Juba selle läbi on ta ühe juure parandamata wea teinud!"

"Sull on õigus Charley, aga see inimene arwab, et ma ilma peata järelmõtlemata inglise ladi olen, kes niijuguste asjade peale ei tea jugugi rõhku panna! Ma olen aga uudis-
himulik, kudas need isandad oma plaani korda mõtlewad jaata!"

Ethel King arvas paremaks, alles widewiku aegus Beet-
ruse kloostri lähedusesse minna, ka lootis ta Paater Hilariuse
läest mingit teadust saada, sellepärast jäi ta siis ka koju.
Charley Lutsjapp muutis aga ennast nooreks rändajaks kaup-
meheks ümber ja läks siis politsei inspektori maja poole, kus
tal tõesti õnneks läks teada saada et pärast lõunat warsti
pärast inglise ladi ära sõitu, üks terja munk tagant uksest ins-
pektori kööki ilmunud armu annet paluma. Seal juures on
talle jutulas kõõgitüdruk uhkest juurtjugu inglise naesterahwast
jutustanud, kes praegu Grand-hotellis elutseb ja inspektori
juures on käinud, et jellele oma kalli kaela ehte warastami-
sest teatada.

Nõnda olid siis Ethel Kingi arwamised õiged.

Jällegi üks kadumine.

Shtu oli juba kätte jõudnud, sest mõerastemaja kell oli praegu üheksamat tundi kuulutanud, aga jüia maale polnud wale ladi munkadest weel mingit teadust saanud. Ethel King jäi rahutumaks. Ta arwas, et kui mõrukaelad täna weel ülepea midagi ette wõtta on mõtelnud, see jüis nüüd pea peab jündima.

Charley Luksjappa ei mõinud enam äratundagi. Ta oli omale Etheli kallimatest kleitidest jselga pannud, peas keda mõlts paruf kattis, oli tal kallis julekübr, nägu kattis paks loor. Käes olid tal kindad ja jalas peenikestest nahast kollased kingad.

Noor abiline pidi jsellega ladi oja mängima, kuna Ethel King ise õigel ajal tahtis wahela astuda.

Ümber kell pool künne ajal floppis keegi uñse peale ja teender astus taldrifuga jisse, mille, peal kiri oli.

Seda kirja palus üks floostri jaadik kes ise all on, teie kätte anda, miladi!"

"Dotab ta wastust?"

"Ja."

"Silmapilk!"

Ethel King kiskus kirja lahti ja luges need mõned read läbi. Kiri oli järgmine:

Rõrgesti auustatud miladi!

"Mina olen teie briljant kaelaehet mis teilt warastatud jäi, ühe wanaasjade kaupleja juurest Mulberri uulitsas leidnud. Ta ei taha aga jeda mitte ennem wälja anda, kui miladi ise tunnistanud ei ole, et see teie omadus on. Et ta aga ka oma kauplust mingil tingimisel üñsi ei taha jätta, palusjün ma teid wiibimata jüia tulla. Ma olen õnnelik, et just mina teie omaduse teile mõin kätte anda. P. S.

Ethel tõstis pea ülesse ja küsis teendri käest Kas teie teate Mulberri uulitsat?"

"Miks mitte! See on siin üsna lähedal, kaks maja edasi, paremat kätt! See on üks hirmus kitsas pime uulits, kus praegu ajal õhtu tunnil enam keegi elaw hing ei käi!"

Nais-jalapolitseinik nikutas rahuloldawalt peaga, just niisugust wastust oli ta ootanudgi.

"Hea ütle! ge kloostri teendrile et ma tulen!"

Silmapiilk, miladi!"

Teender läks ära. Ethel hüüdis tajakefi:

"Noh, Charley, nüüd hakkab näitemäng pehle! Mine ees, ja tea, et jull kallalekippumist oodata on! Seal juures tee, just nagu oleks ja ehmatuse pärast ära minestanud, et kelmid sind siis mitte liiga karmilt ei pigistaks!"

Charley wastas rahulikult:

"Ma saan juba oma tödga walmis, miladi! Ja kui ma ka mõned hoobid peaks jaama, siis ei tähenda see ka midagi, sest need narukaelad tulewad ju jelle läbl luku ja riinwide taha!"

Nende sõnadega läks noormees wälja, peagi järgnes temale Ethel King, kes omale lühikeste musta kuue oli jella pannud. Unlitsja peal läks ta ruttu teine poole ääre ja ei lastnud oma filmi oma abilise pealt ära. Charley läks kaks maja jagu edasi ja jäi siis Mulberri uulitsa otjas seisatama. Näitas, nagu oleks ta natuke kohkunud olema.

"Sel tublil poisil on siisgi natuke jüdanekloppimist; mõtles Ethel ja see oli ju tõesti arusaadaw, sest jelleks oli küll juurt julgust tarwis, et praegu ajal kitsa pimedade uulitsakeste sisse minna, teades et seal kurjategijad ootawad.

Minult üks filmapiilk seisatas Charley, siis läks ta kindlal sammul edasi. Ta ei olnud weel wiit sammugi teinud, kui oma ees korraga munga kaju nägi.

"Urge kartke, miladi mina olen paater Hilarius! Siin on küll natuene pime, aga mei saame warsti eesmärgile, ja siis saate teie ka oma ehte jälle tagasi!"

Charley tundis, kudas munk tema käest kinni hakkas ja edasi webas. Jälle läksid nad sammude kumme kaskumment edasi, kus juures wõlts ladi wälja näitas, kui kardaks ta wäga, jelle peale hakkas aga mangu pea oja.

Ühe kitsa maja warawa aluse kohal wifati korraga Charleyle tihe raske kott üle pea, mis ta juu, nina ja filmad nii tihedalt kinni katsid, et ta aga ümijemist wõis kuuldawale lasta tulla. Ka tundis ta, et jelsamal filmapiilgul paater Hi-

larius ta käed kokku tõmbas ja kinni sidus. Etheli manitsust ja õpetust meelde tuletades, tegi ta nagu oleks ehmatuse ta mõistuse võtnud. Ja ta langes healt tegemata maha.

Tajane hülge tuli kuuldavale:

„Ta on minestusesse kukkunud, jee on üsna hea!“

Kolm munka olivad õnnetuma kallal ametis. Nad tõmbasid koti, mis pill küll oli, üle kõige keha ja nõbriid jalge alt kinni. Siis tõstsid nad ta ühe kärru peale ja katsid wana riiete kottidega ja muu asjadega üle. Nüüd sõitsid nad ruttu edasi ja läksid üsna julgelt käidawate nultsate seeft läbi. Sgaüks pidi ju uskuma, et kerja mungad oma käsi kärruga kinkiji mis nad heade inimeste käest olid saanud, kloostriisse weawad.

Pea jõudsiwad nad Treat uulitsasse. Ühe wiletja ühefordse maja ees jäiwad nad peatama, kus nad sisse käigu wärawa peale kloppiwiwad, mis lahti tehti ja nad pea sinna sisse ära kadusiwad. Nasked wärawad pandi nende taga jälle lukku.

Charley Luffjepp oligi Beetruuse kloostri munkade wang.

Üks minut pärast jeda, kui wärawad olid kinni läinud, tuli ta Ethel King kloostri ette. Ta oli juhtumist Mulberri uulitsas wiie jammu kauguselt kõik pealt näinud, siis oli ta munkadele, kes kärrut wedasiwad, nii ojawasti järele läinud, et nad luurajast mingit märku ei saanud.

Nüüd jammus nais-salapolitseinil juft nagu ilma sihita jalutaja wärawast mööda. Ta pidi ettewaatlik olema, jefst see wõis wäga wõimalik olla, et seeft poolt wärawat mõni munk weel walwajaks jäi.

„Siit on ta sisse wiidud!“ mõtles ta. „Mina pean aga ka sisse jaama, siit eestpoolt on jee wõimata, tarwis minna waatama, tudas tagast poolega lugu on!“

Edasi jammudes märkas ta, et kloostri kõrwas üks kõrge müüriiga puiestik oli. See rahustas teda wäga, jefst et selle läbi jalaja sissepeajemine palju kergendatud jai. See oleks munkadel ju wõimata olnud, igasje kohta wahtiji wälja panna.

Müüri lõpetusel nägi ta weifese jalgte e mööda teift müüri äärt edasi minema. Kui ta järele oli waatanud, et kedagi ligilähedal ei ole, kes teda wõiks luurata, astus Ethel ruttu mööda jalgteed edasi. Üle müüri ronimine oli ojava nais-salapolitseinikule kerge töö. Ta ostas ojawasti iga kiwi nurki, pragu ja õõnjust jelle juures tarwitada ja peagi oli ta ülewal.

Ülewalt laskis ta ennaft tafakesti jälle alla ja nii oli ta ka peagi puiestikkus. Seal kaswasiwad tihedad wäga wanad,

rohkesti warju andwad puud, maas oli wäga palju ofsi, mis näitas, et mungad oma puiestiku eest jugugi ei hoolitse.

Pikkaniisi ettewaatlisult, et mitte kära teha, tegi Ethel omale teed kloostri majade poole. Kloostri oli pargi pool ääres üks sammaste peal, koridari moodi katuse alune. Sammaste ümber kaswawad mets wiinapuu wäaned. See kõik andis praegust pilwede takka wälja tulewa kuu paistel muinaslooliku nõidusliku waadet. Üks ilmapill jäi Ethel seijatama jeda toredat waadet oma ees nähes, siis tuli aga tale korraga meele, et jelle waike wagaduse pildi taga kurjus ja ütlekohus elutseb, keda tema nüüd kahjutumaks teha ja ära kautada tahab.

Ta astus küirakile, taja kui kaks edasi. Kloostri ülemise korra peal oli kõik pime, alumise korra pealt paistis aga kõõgi aknast waewane tulekuma.

Ethel King waatas aknast sisse. Laua peal nägi ta hull praetud tedresi, peale jelle weel muud maius jõökiji. Täisi ja tühjasi wiinapudelisi oli rohkesti maas, nende keskel lamas ka magaw kott.

Nagu näha, oli ta täitsa purjus. Muudugi oli tema need tühjad pudelid tühjendanud ja nüüd magas ta rahuliku und. Ühe kõrwas naela otjas rippus ta pikk must mantel ja jelle peal walge peakatte, mis üle pea tõmmatakse. Peakattel on aga augud juu ja silmade jäuks tehtud.

"Nüüd on siin näha, milles Beetruse kloostri munkade kuuw leib ja wesi sejab!" mõtles Ethel iseeneses.

Arusaamata müra kloostri seest jundis teda ta luuramist järele jätma. Ta astus karmesti ühte kaitu ja peitis ennaft jamba taha. Siit wõis ta ühte wõlwitud koda näha ja sealt poolt olid ka sammud kaulda. Ühest wastas seiswast sissekäiguft, mis uulitsa poolt näitas tulema, tuliwad mõned mustad fujud lähemale, kellest üks ees käsilaternaga tuld näitas.

Gelkäija oli munk pika musta kuue ja niijamajuguse peakattega, nagu Ethel jeda kõõkis rippumas oli näinud. Tema järele käijiwad kaks niijamajugust munku, kes oma wahel wale ladi Forseti wedajiwad. Charley mängis oma oja ilma laitmata. Wankuwa sammudega, nuttes ja kaebades laskis ta ennaft mustadest kogudest edasi nihkuda, ainult wahete wahel tegi ta katset ennaft nende käest lahti kiskuda.

Roja tagumise kiwi seinu sees oli üks ja sinna taha kadujiwad mungad oma jaagiga ära. Ethel King ruttas ka sinna. Ta nägi, et ta ühe keldri treppi ees seisis. Alt paistis mae-

wane tule kuma ja arusaamata häälte kõnu tuli kuuldawale. Ta astus ettevaatlikult paar astet alla ja waatas ruumisje, mis ta ees seisis.

See oli üks aruldane, külma wärinat ärataw pilt, mis ta filmade ette nähtawale tuli. Kabelimoelise, wõlwitud ruumi tagajeinas seisis musta tekkiga kaetud laud, mille peal mitmed küündlad põlesiwad. Laua taga istusiwad mittu munka oma pikkades mustades kuubedes ja walgedes, jälestust äratawates näufattetes.

Üsna ees seina ääres seisid ka weel mõned niisammuti riides mungad. Ethel luges üle ja nägi, et siin ülepea kuus-teist munka koos oli.

Pikka laua ees seisis wale ladi.

"Mis tahate teie minust?" hüüdis ta wärisewa healega. "Miks olete teie mind siia widanud?! Tehke mind filmapilt wabaks, muidu jaate teie jeda libedasti kahjatsema!"

See kõlas, just nagu oleks Charley jeda surma hädas olewa healega wälja hüüdnud, ja Ethel oli täiesti rahul oma abilisega, et ta nii osawasti oma osa oskas mängida.

"Teil ei saa midagi paha sündima, miladi!" wastas üks laudas istuja munk jügawa healega. "Teie peate ainult nii kaua siin wiibima kui teie abikaasa lord Forset, kellele teie paar rida omaist praegusest seisuforrast peate jaatma, meile lunastuse raha teie lahtilaskmijeks jaadab"

"Mina pean siia jääma — teie tahate mind wangis hoida?" Karjus Charley kurjalt.

Sell filmapilgul astus üks pikk, kuiwetanud munk Charley juure ja kiskus tall loori näu eest ära. Wihane hüie tuli ta juust kuuldawale:

"See ei ole ju kogunisti ladi!"

Ethel King tundis ära, et rääkija pater Hilarius oli.

"Meid on petetud!" karjus ta jälle.

Metsik kõra tõusis munkade wahel. Charley ütles nutu ja nuufjumisega segatud, et ta ladi toatüdruk on, kes ise tulla ei tahtnud. Kaks laudas istujatest munkadest seadsiwad wiimaks rahu jalale.

"Wiige ta ülesje ja pange riivi taha. Meie jaame weel õhjel ta üle otjust tegema!"

Charley jai mitmest mantlikandjast ümber piiratud. Ethel lippas jälle ülesje kotta ja peitis ennast ühe samba taha ära.

Üks minut pärast jeda töid mungad wangi ülesje ja

wiisid ta ühte palwe tupp, mille üks kotta wälja käis ja wäljas poolt raske riiwidega kinni pandud wõis jaada.

Waewalt olid mustad kogud keldri käiku ära kadunud, kui Ethel teine poole koja äärde ruttas ja Charley wangi koja ukse lahti tegi.

„Charley!“ hüüdis ta wähe kuuldawalt.

„Miss King?! Kuuldus wastus.

Noor abiline oleks peaaegu rõemu hüiet kuuldawale lajtnud, kui ta Etheli häält kuulis. Ta arwas ennast juba tõesti mitte kahjatsemise wäärt seisukordas ojema. Nais salapolitseinik ei annud talle küsimisteks aega.

„Ruttu!“ ütles ta kärjitud. Jookse puiestikuft läbi üle müüri wälja ja ära waata mitte riiete peale! Mis katti käriſeb, jeda laſe käriſeda! Jookse nii ruttu kui ſa wõid lähemasſe poliitſei aſutusſe ja palu inſpektor Harleighi kolme künne poliitſeinikuga ſiia ruttata! Aga jookſe kärmeſte!“

Charley ruttas minema ja kadus käiku, mis puieſtikku wiis. Ethel Kingil tuli aga iſeäraline mõtte pähe, mis ta kohe ära täitis. Ta läks taja kööki, kus kofk ifka weel rahulifte magas.

Naisſalapolitſeinik ei jeganud teda juguſi, wõttis aga ſeinalt naela otſaſt ta mantli ja tõmbas ſelle omale ümber. Siis pani ta ka peofatte omale pähe ja nüüd nägi ta niifammuti wälja, kui all wõlwitud toas olewad mungad.

Nõnda läks Ethel King kartmata, rewolwrit mantle all walmis hoides, treppifst alla Beetruſe klooftri ſwendade hulka.

Kurjategijate ots

Kui Ethel King mööda astmeid küindlatest valgustatud ruumi alla astus, seis ta ees uus pilt. Kaks wangis meesterahwasit seiswad nüüd laua ees, kus taga kaetud nägudega mungad istusiwad. Üks wangidest oli noor ja tugev, teine aga hall ja kõhnetu. Nad olid kettis ja üsna kahwatanud. Siiski seiswad nad uhkelt munkade ees ja noorem waatas põlgatusega oma ees istuwa munkade otja.

„Need on Ben Walthour ja Jakob Arras!“ ütles Ethel iheeneses.

„Lõppetage ometegi ükskord oma kõlwatut ja naeru wäärt mängu! ütles praegu Walthour kõwa häälega, ja ta kahwatanud paled lõiwad ärrituse pärast punaseks. Teie kõlwatud wdite teha, mis tahate, aga teie ei wõi meid mitte jundida kirjasi kirjutama, mis teile nii rikkast lunastuse raha sisse tooks! Teie wastutate, et meid lahti lajete, kui raha kätte olete saanud? Ha kas teie nurjatunud arwate, et ma teie wastutamist ujun?!“

„Wait!“ wastas üks munk karmilt. „Sa paned siis ilfagi weel wastu, jeda nõutud kirja, mis sulle ju wabaduse tagasi annab, kirjutada?! Olgu siis, ja wastutate ise selle tagajärgede eest! — Nüüd küsin ma ka weel sind, Jakob Arras tahad sinagi ifka weel oma kangekaelust edasi näidata?“

Waramees ajas oma kokuwajunud fogu sirgelt püsti ja wastas tajase, aga kindla healega:

„Mina ei kirjuta mitte! Teie nurjatunud ei ole jeda wäärt, et teile ka üks krossgi jaoks antud!“

„Teie äraneetud mõrtjufad — teilt jaab weel teie näufatte üks ford maha kistud ja kõik maailm peab jeda teada saama, misjuqufed kurjategijad wagad Peetruse Klooftri paatred on!“ ütles Ben elawalt.

Ethel oli enmast treppi all seiswate munkade hulka jeganud, et aga kõikide tähelepanemine, musta laua külge oli köidetud, ei pannud tema tulekut keegi tähele.

Nüüd tõusis üks laua taga istujatest ülesse ja kirjus wihast wärisewa healega:

"Ah, teie arwate, et meil jõudu ega wõimust ei ole teid jundida! Olgu siis; et teie ikka weel wastu panete ja meie nõudmist ei täida, peame meie wägiwalda pruukima hakkama. Teatge et meie kladstris weel keelaja kiiduwäärilised ja auusad prungid olemas on, nõnda on meil siin ka weel oma piinakammer kus kohta meie teid nüüd wia tahame! Võidla näp-pitjed ja wenitamise redel, tulised tangid ja keew pigi saab teile juba mõistist andma! Wiige nad mõlemad ära, piinake neid ja ärge heitke enne nende peale armu, kui nad lubawad meie nõudmist täita!"

Üks jägu treppi juures seiswaid munkasi jooksiwad wangi-gide juurde ja wedasiwad neid ära.

"Teie kirjardwaimud, needmine olgu teie peal! Kirjus Ben Walthour, kus juures ta asjata katset tegi, oma kettide peale waatamata, pealetungimistele wastu hakkata.

Mungad kadusiwad oma ohwritega seina sees olewasse kükku ära. Ethel King oleks hea meelega juba nüüd waele astunud, aga ta tundis et weel liiga wana on. Abi wäljast-poolt ei oleks weel õigeks ajaks sinna jõudnud, häda oht oleks weel liiga juur olnud.

"Dooge Mabel Strong ette!" andis jälle üks lauas istujatest käsku. Kaks munka keerasid ühe seina sees olewa ukse lukust lahti ja kadusiwad pimedasse kükku. Wõtme kolin tuli kuuldawale ja natuke aja pärast ilmuksiwad mungad ühe piltilusa noore naisterahwaga tagasi.

Tema kahwatamud näo pealt wõis rääkimata hirmutund-mist näha. Tema suurtest laiali aetud silmadest wõis walu ja ahastust lugeda, ja kullakarwa lahtised juuksed katksiwad jaledat keha kui pühaduse kiired.

Alga mitte ühegi nende nurjatumade jüda ei saanud jeda õnnetumat nähes pehmeks. Õnnetu wiskas enmast käsi ringu-tades musta hana ette põlwili maha.

"Armu, halastust!" nuttis ta. "Laske mind mu wana isa juure tagast! Ta saab jurema, kui ta mind mitte kätte ei saa!"

"E ei saa enam kaua wältama!" wastas talle üks munkadest. "Kannata weel natuge aega! Sina oled küll jeda nõu-

tud kirja juba kirjutanud, Ben Walthorr ja Jakob Arras põle jeda aga mitte weel teinud! Oleks see sull korda läinud, neid selleks jundida, siis oleks ja ammu juba prii olnud!”

„Nad ei tahtnud ju mitte! Nad ei tahtnud! Oh, halas-tage. Ma lähen nõdrameelseks, kui teie mind mu keldrisse jälle tagasi wiite!”

Sell filmapilgul kostis pahemalt poolt käigust lihast läbilõikaw Jakob Arrasi häda kisa, kelle põidlad praegu kruu-wide waele keerati.

Ethel Ring ei wõinud jeda enam wälja kannatada. Ta mistas korraga pea kätte tagasi ja hüppas ühe sammuga maas weerleja õnnetuma kõrwa. Tasane hüie kostis ümberringi.

Mabel Strong sai korraga omas palwetes efitud. Ethel Ring seisis katmata näoga tema kõrwas ja hüidis selge ja kindla healega:

„Beetruise kloostri wennad! Teie alatu mäng on lõppetud!”

Need sõnad mõjusiwad, kui pikse lööl selgest taewast. Ethel tarwitas jeda filmapillu, et oma kõrwas põlwitajale ruttu ütelda:

„Dõuske ülesse, miis Strong, ja astuge minuga tagasi!”

Nende sõnade järele oli julge naisjalapolitseinik juba jõudnud treppi juurde nihkuda ja esimeste astmete peale astuda: Mabel Strong, kes ka ruttu oli jõudnud toibuda, ruttas tema järele. Seal kargas üks laudas istujatest korraga ksigaga ülesse, aga seljamaal filmapilgul tõstis Ethel Ring oma rewolvri otja tema poole.

„Jääge istuma!” Rõlas Etheli selge hääl. „Kes ennast liigutab, saab kuuli pähä! Ethel Ringi käsi trehwab alati sihti!”

See mõjus jälle mõned filmapilgud. Seal kostiswad nais-jalapolitseinikule, kes nüüd juba kergemini hingata wõis, ülewalt kojast politseinikude juurde ruttawad sammud kõrwu.

„Ethel Ring, — Ethel Ring — jiiin — San Francis-kos!” oli ümberringi ehmatanud kurjategijate juust kuulda. Kardetawa nais-jalapolitseiniku nimi oli neil küll tuntud, aga nad ei oleks ilmaski uskuda wõinud, et see Phiadelphiasst seija jõidab.

Politseinikude eesotsas jooksis Raarel, kes itta weel roh-kesti lõhki kärijenud naesterahwa ülilõnda kandis, ühes ins-pektor Harleigh treppist alla. Nüüd alles mõtleiswad kurjategi-jad wastuhakkamise peale, aga see oli hilja.

Lühike, käre käsiwõitlus, ja siis olidgi selles ruumis ole-

wad mungad mõidetud ja fiutud, ka need, kes alles weel piinakambriks olid, said pea alla andmisele sunnitud.

Nad olid just praegu oma kahe wangile pöödla kruuwisi külge pannud, ja peastjatel käis külma wärin üle keha, kui nad neid kolemaid ettevalmistusi edasipinamiseks nägid, sest ühe weikse küdewa ahju peal olid juba tulised tangid walmis, ja tule peal kees pigi. Ka wenitamise redel oli walmis ohwert ootamas.

Kurjategijad, kellest juur jägu hawatud olid, said wan-rite peal lähemasse wangimajasse saadetud. Wabastatud wangid ei oskanud aga oma rõemu ülesse näidata. Nad ei wäjnud ära, Ethel Ringi, kellele nad oma peastmise eest tänu wõlga oliwad, palawalt tänada.

Õnnetu jalapolitseinik ei wõinud aga kahjuks mitte peasetud saada, sest kurjategijad olid jalaja teda kloostri wedanud ja seal ära tapnud.

Selle pärast said kaks munkade peameest, kes jelle kurjategijate hulga olid kokku kogunud, surmale mõistetud ja elektri toolil ära huffatud. Teised jaiwad aga kawa aastade peale wangikotta mõistetud, jellega olid siis nemadki inimese joole kahjutumaks tehtud.

Ethel Ring sai igal pool juure auustusega wasta mõdetud. Ta oli kolme õnnetumale perekonnale nende kadumaks arwatud omaksed tagasi annud. Mitte ainult William Strongi käest ei jaanud ta lubatud waewataju waid ka teised tegid temale rikkalikud kingitused.

Ta ei jaanud kobe äragi sõita, sest iga perekonna juures pidi ta korra oma abilijega mõeraks olema. Alles kahe päewa pärast reisis ta Charley Luffjeppaga Philadelphiasse, kus neid uued illesanded ootasiwad.

Järgmises auses ilmub : Muist kättemaksja.

Järgmised põnewad jutud on ilmunud ja igast raa- matu poest saada:

Sherlock Holmesi päewaraamatu

1. lugu: Surnuhaud tuleornis.
2. „ Wõitlus maa ja taewa wahel.
3. „ Kuriteu kunstnikud.
4. „ Murulaewa saladus.
5. „ Põrgumasin.
6. „ Werine altar.
7. „ Bendaw waras.
8. „ Kuninglikud briljandid.

Ilmunas on weel:

9. „ Wälgu kiirusel.
10. „ Õnnetu ots.

Kes kõige tähendatud 10 jutu eest W. Seppa kirjastu-
jele Tallinnas, Pühas uul. nr. 64 post- ehk tempelmarkides
1 rbl. 50 kop. sisse jaadab, jaab raamatu ilma posti kuluta
koju kätte.

Ärgerliche hässliche
an einem ja nicht
man darf nicht

Es ist ein

- 1. Legen Sie
- 2. "
- 3. "
- 4. "

Trüftud N. Laurmann'i trüftfojas, Tallinnas.

Trüftfojas

Trüftfojas

Trüftfojas

Trüftfojas

L.

AR2-95-01123

Naisterahwas salapolitseiniku ametis.

Peaaegu wõimata näitab esite uskuda, et ka naisterahwas niisuguses ametis võib töötada, mis **kõige suuremat julgust, külmawerd ja terawat tähelepanemist** nõuab, kui meie aga seda meelde tuletamise, et naisterahwas nii mõnelgi tööpõllul juba niisama hästi töötab kui meesterahwasgi, siis kaob kõik kahtlus, iseäranis veel sellepärast, et terased Eewa tütrede enamiste veel kawalamad on, kui meesterahwad ja salapolitseiniku ametis on kawalus palju wäärt.

Ethel King

on selle wahwa nais-salapolitseiniku nimi, kes muidugi Amerikas, kus kõik uued imed sünniwad, ülesastunud on. Tema isamaa on täis **waimustust** tema osawate ülikawalate uurimiste üle ja kõik **kurjategijad wihkawad teda kui surma ja kardawad kui tuld.**

Eesti keeles ilmuwad **Ethel Kingi** uurimised **W. Sepp'a** kirjastusel, **Tallinnas, Pika uul. № 64.** Üleüldse ilmub 10 lugu à 10 kop., ehk 20 annet à 5 kop. — Kes 1 rubla post- ehk stempelmarkides sisse saadab, saab raamatud ilmumise järele ilma posti kuluta kätte.